

[Ministeren for skatter og afgifter.]

virksomhed kun har en løser eller midlertidig tilknytning.

Man har således fundet det naturligt, at den kommune, i hvilken en virksomheds faktiske aktiviteter foregår, bliver berettiget til andelen, i hvilken forbindelse også kan henvises til, at en virksomheds tilstedeværelse i en kommune vil kunne påføre denne udgifter til vedligeholdelse, renholdelse og belysning m. v. af gader og veje samt indretning af parkeringspladser.

Alt i alt må jeg finde det rettest, at den eller de kommuner, i hvilken et selskab m. v. driver sin egentlige virksomhed, i samme omfang som hidtil skal være berettiget til den kommunale andel af selskabsskatten, og jeg mener således ikke at kunne gå ind for en ændring af fordelingsreglerne til fordel for de kommuner, i hvilke hovedsædet for de pågældende selskaber m. v. er beliggende, hvorved bemærkes, at disse kommuner i kraft af hovedsædets derværende kontorlokaler med hertil knyttet personale vil kunne komme i betragtning ved fordelingen af den kommunale andel af selskabsskatten i medfør af den såkaldte »lønnsregel« i den kommunale indkomstskattelovs § 11, stk. 2.

Af *Hanne Reintoft* (DKP) til socialministeren (10/8 76):

»Vil ministeren foranledige, at boligforholdene for Laurine Nielsen, Murergade 24, København, bringes i orden, og at de sociale myndigheder yder hende rimelig assistance, således at hendes saneringsproblem og alvorlige helbredsproblem får en acceptabel løsning?«
(Spm. nr. 733).

Begrundelse.

På Nørrebro er der i forbindelse med sanering, brandfarlige og usunde lejligheder ganske alvorlige problemer. En ældre beboer, Laurine Nielsen, har gennem en årrække beboet en usund saneringslejlighed. Hun har en klar lægeerklæring for, at hun ikke kan bo i den lejlighed. Da myndighederne ikke har kunnet hjælpe Laurine Nielsen, har hun siden maj beboet en udlejet lejlighed i nyt og godt byggeri i Murergade 24 og som husleje reponeret det, der var muligt for hende, idet huslejen er så høj, at den trods boligsikringsreglerne ikke kan betales af en folkepension. På trods af socialministerens råd har Københavns kommune ikke villet yde hjælp med et personligt tillæg til betaling af den resterende husleje.

Laurine Niensens helbred er nu stærkt truet, og sagen frembyder samtidig ganske alvorlige principielle problemer, idet det ikke kan være korrekt, at ældre, syge pensionister skal bo i kondemnerede lejligheder, mens nye gode boliger i socialt byggeri står tomme. Boliglovgivningen rummer tilsyneladende ingen løsning, hvorfor de sociale myndigheder må løse problemet. Spørgeren er opmærksom på, at kommunens afslag kan indankes for den sociale ankestyrelse, men der må i så fald træffes foranstaltninger, der løser Laurine Niensens problemer i de måneder og år, denne instans normalt er om at svare.

Socialminister *Eva Gredals* svar (17/8 76):

I begrundelsen for det stillede spørgsmål er der henvist til, at nye og gode boliger står tomme i socialt boligbyggeri. Som det er spørgeren bekendt, hører boliglovgivningen og herunder spørgsmålet om huslejernes størrelse, boliganvisning samt reglerne for boligsikring ikke under socialministeriet, men derimod under boligministeriets område. Spørgsmålet burde måske derfor have været rettet til boligministeren.

Om den konkrete sag har Københavns kommune oplyst, at Laurine Nielsen i maj måned 1976 er blevet opfordret til at søge en pensionistbolig, men at hun ikke er interesseret i en sådan bolig. Endelig er det oplyst, at kommunen har meddelt Laurine Nielsen, at det vil blive forsøgt at skaffe hende en egnet bolig.

Kommunen har endvidere oplyst, at der er givet afslag på at yde et personligt tillæg efter folkepensionslovens § 13 til de særlig høje udgifter til denne bolig. Afgørelse om personlige tillæg træffes af det lokale pensionskontor. Pensionskontorets afgørelse kan indbringes for Københavns kommunes socialdirektorat, hvis afgørelse igen kan indbringes for den sociale ankestyrelse.

Ankestyrelsens afgørelse kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, ligesom ankestyrelsen i sin virksomhed er uafhængig af instruktioner fra nogen anden myndighed vedrørende den enkelte sags behandling og afgørelse. Socialministeriet har derfor ingen mulighed for at gribe ind i ankestyrelsens eventuelle behandling af spørgsmålet om ydelse af et personligt tillæg til Laurine Nielsen, ligesom ministeriet ikke har mulighed for at pålægge kommunen at yde et personligt tillæg.